

РЕШЕНИЕ

№ 806

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9123** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт (РА) №Р-222210225425-091-001 от 02.06.2023 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1182 от 21.08.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДОДОП) [населено място], относно установени задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 981.75 лв.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен поради неправилно приложение на закона и несъответствие с действителните обстоятелства. Оспорва изводите на приходните органи по приложение на чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС по отношение на закупени ДМА, мебели, материали и ремонт на къща за гости в [населено място], както и доводите им, че тази икономическа дейност е започнала едва след категоризация на сградата като туристически обект на 30.01.2023 г. Поддържа, че преди тази дата в имота са направени инвестиции именно с оглед на последвалата му категоризация по Закона за туризма. Счита за неправилен и отказа на право на данъчен кредит по фактури за покупка на гориво и консулативи за ползване на лек автомобил. Претендира за отмяна на РА и присъждане на сторените разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“

/ДОДОП/ [населено място] при Централно управление на НАП оспорва жалбата и претендира да бъде потвърден обжалваният акт, чрез юрк. Н.. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в потвърждаващото решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, 69 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-222200225425-020-001 от 14.10.2022 г., издадена от С. Т. К. - на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на Ф. С. Й., заемаща идентична длъжност, е възложена ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Т. Н. В. (ръководител на ревизията) и Р. В. К.-З., за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчни периоди от 25.09.2019 г. до 31.08.2022 г., в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 17.10.2022 г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 17.01.2023 г. Със ЗИД на ЗВР от 12.01.2023 г. и от 15.02.2023 г., издадени от Ф. С. Й., е удължен срокът на ревизията съобразно чл.114, ал.2 ДОПК общо с два месеца - до 14.03.2023г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице.

За доказване компетентността на възложителя на ревизията Ф. С. Й. ответникът е представил Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., с която, в т.1.18 - на Ф. С. Й. са възложени функции на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1. Със Заповед № РД-8422-00-848 от 10.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С. С. Т. К. е определена като заместник на Ф. С. Й. за периода от 10.10.2022 г. до 14.10.2022 г. включително. Предвид изложеното съдът приема, че ревизията е възложена от компетентни органи по приходите.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л.63-67 от делото, поради което съдът приема, че документите са подписани с валидни квалифицирани електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-222200225425-092-001 от 24.03.2023 г., връчен електронно на 29.03.2023 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното дружество е подало възражение, което е обсъдено в РА и прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-222200225425-091-001/02.06.2023 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията, при което е установен ДДС за внасяне в размер на 2 021.64 лв. при деклариран ДДС за възстановяване в размер на 15 003.39 лв.

Установено е при ревизията, че „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД е вписано в Търговския регистър на АВ на 13.10.2015 г. с управител Д. А. М.. Дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 25.09.2019 г. – регистрация по избор. Основната дейност на дружеството през ревизирания период е други професионални дейности, неквалифицирани другаде. Според представените писмени обяснения са декларирани намерения за отдаване под наем на къща за гости „А.“, находяща се в [населено място], [улица].

„МИТ ТРЕЙД“ ЕООД декларира търговски обект – къща за гости „А.“, находяща се в [населено място], [улица]. Представен е договор за наем от 01.08.2021 г., сключен между физическото лице Д. А. М. – наемодател и дружеството, в който е декларирано,

че жилищната сграда в [населено място], [улица] негоден за ползване обект. Страните са договорили архитектурни преустройства на помещенията, строителни и довършителни дейности, ново строителство и подобрения, както и пълно обзавеждане с цел приемане на почиващи в къщата гости. Уговорено е, че наемателят има право да внася, монтира и инсталира в имота допълнително оборудване и мебели, които остават негова собственост и при прекратяване на договора последният има право да ги вземе. От жалбоподателя е представено Удостоверение №В4-И.-22Ф-10, издадено на 30.01.2023 г. от [община] за категория две звезди, с капацитет 4 стаи и 8 легла за обект къща за гости „А.“, валидно до 30.01.2028 г. Собственик на обекта е Д. А. М., а дейността се извършва чрез „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, с едноличен собственик и управител Д. А. М..

С протокол №Р-22221022005425-П.-001 от 04.11.2022 г. са приобщени документи, предоставени от „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД при извършване на проверка по прихващане и възстановяване с УИН П-22221022164697.

В хода на ревизията е установено, че дружеството е ползвало данъчен кредит по фактури, издадени от дружества, посочени в табличен вид на стр. 5 -15 от РД с начислен ДДС в общ размер на 12 981,75 лв. и предмет - горива, материали и мебели. В РД е налице констатация, че дружеството притежава лек автомобил ВОЛВО С80 с рег. [рег.номер на МПС] . Ревизорите са констатирани, че не са представени документи, доказващи, че този автомобил е използван за икономическата дейност на дружеството - пътна книжка, пътни листа или др. документи, удостоверяващи пробег на автомобила, показания на километража. Липсвали документи и доказателства за извършени курсове с превозното средство, нито за връзката им с основната дейност на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД.

Представено е Удостоверение, издадено от Районна служба „Пожарна безопасност на населението“ - В., при МВР, Регионална служба „Пожарна безопасност на населението“ П., съгласно което на 01.01.2022 г. е регистрирана щета - пожар, засегнал навес, къща и лек автомобил „Волво S80“ с рег. [рег.номер на МПС] . В резултат на тази щета автомобилът не е в движение, установени са повреди по бронята и предния капак. Не били представени доказателства, че щетите са отстранени и МПС е годно за движение.

Предвид установеното е прието, че не са налице предпоставките на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и за покупките на гориво не е признат данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗД ДС за м. 07.2022 г. и м. 08.2022 г. в общ размер на 883,31 лв., тъй като закупените стоки не са използвани в икономическата дейност на ревизираното лице.

Установено е още, че през данъчни периоди м. м. 06, м. 07 и м. 08.2022 г. от „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД е упражнено право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчици, подробно описани на стр. 19 - 24 от РА с посочен предмет материали и ДМА - мебели. При анализа на посочените в табличен вид фактури е преценено, че предметът им не може да се отнесе към дейността на ревизираното лице - отдаване под наем на къща за гости. От органите по приходите е посочено, че фактурите документират доставки на строителни материали и оборудване, закупени през м. 06, м. 07 и м. 08.2022 г., към който момент ревизираното лице няма собствен недвижим имот, а този имот е собственост на физическото лице Д. М. /управител и едноличен собственик на капитала на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД. Към датата на издаване на РА от жалбоподателя била издадена една единствена фактура за продажба през м. 01.2023 г., а Удостоверението за категоризация на къща за гости „А.“, находяща се в

[населено място] било издадено на 30.01.2023 г. Поради изложеното е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по тях в размер на 12 098,44 лв., на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

Ревизионният акт е връчен на 02.06.2023 г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № 53-06-6234 от 15.06.2023 г. Срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, е до 21.08.2023 г. В този срок е постановено Решение № 1182 от 21.08.2022 г. на директора на ДОДОП С., с което РА е потвърден, в която част е предмет на съдебно оспорване съгласно чл.156, ал.1 от ДОПК. Решаващият орган е възприел изводите на ревизорите, че получените доставки, документиран с процесните фактури, са свързани с имот, собственост на управителя на дружеството, и договорът за безвъзмездно ползване на имота изцяло облагодетелства физическото лице - негов собственик. Изложеното навеждало на основание по чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС за отказ на претендираното право на данъчен кредит във връзка с доставките на горива, строителни материали и обзавеждане, тъй като правото на приспадане е в пряка зависимост от естеството на получените доставки и свързаността на същите с осъществяваната от търговеца икономическа дейност, тяхната реалност, надлежното документиране с първични счетоводни документи, счетоводното отразяване на стопанските операции и т. н., а в случая липсвали доказателства за връзката на получените стоки и услуги с икономическата дейност на дружеството.

Решение № 1182 от 21.08.2023 г. на директора на ДОДОП С. е връчено на 22.08.2023 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 01.09.2022 г. - в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното от правна страна:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 ДОПК органи по приходите и при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати в хода на ревизията съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на ревизираното лице или ако не бяда допустани, органът би постановил решение в друг смисъл. Спорът между страните е изцяло правен – по приложението на чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС, според които разпоредби правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 и 74 от закона, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или по-общо за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Обоснован е изводът в потвърждаващото решение на ответника, че разпоредбата на чл.3, ал.2 от ЗДДС дефинира независима икономическа дейност изключително широко – като всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него. Лицето, претендиращо право на приспадане на ДК, носи доказателствена тежест да удостовери както наличието на действително получени стоки или услуги, така и наличието на пряка връзка между получените от него стоки или услуги по облагаеми доставки и използването им за извършваните от него облагаеми доставки. В конкретния случай приходните органи не оспорват реалността на фактурираните доставки - гориво, строителни материали и обзавеждане, но отказват претендираното право на приспадане поради липса на доказателства, че получените стоки са използвани за последващи облагаеми доставки

от дружеството.

Съдът намира за относими насоките, дадени в Решение на СЕС от 16 февруари 2012 година по дело C-118/2011 "ЕОН Асет Мениджмънт" ООД, според което придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и следователно - на механизма на приспадане. Използването на стоката или намерението за нейното използване определят само обхвата на първоначалното приспадане, на което данъчнозадълженото лице има право (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 1991 г. по дело Lennartz, C-97/90, R., стр. I-3795, точка 15). Въпросът дали данъчнозадълженото лице е придобило стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата ДДС, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Vakszi, посочено по-горе, точка 29). От член 168, буква а) от Директивата ДДС и от съдебната практика, посочена в точка 43 и сл. от настоящото съдебно решение, следва, че съществуването на право на приспадане предполага данъчнозадълженото лице, което действа в това качество, да придобива стока или получава услуга, като ги използва за целите на своята икономическа дейност. Въпреки това трябва да се уточни, че държава членка не може да отказва на данъчнозадължените лица, които са избрали да третират като стопански активи използваните едновременно за професионални и за лични цели дълготрайни активи, приспадането изцяло и незабавно на дължимия при придобиването на тези активи ДДС по получени доставки, на което те имат право съгласно припомнената в точка 63 от настоящото решение постоянна съдебна практика (вж. в този смисъл Решение по дело С. и С.-Tijmens, посочено по-горе, точка 28).

Това тълкуване е потвърдено в Решение на СЕС от 22 март 2012 година по дело C-153/2011 "Клуб" ООД: От член 168 от Директивата за ДДС следва, че доколкото данъчнозадълженото лице, което в това си качество придобива стока и използва тази стока за нуждите на своите облагаеми дейности, то има право да приспадне дължимия за тази стока или платен ДДС (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 1991 г. по дело Lennartz, C-97/90, R., стр. I-3795, точка 8, както и Решение от 21 април 2005 г. по дело HE, C-25/03, R., стр. I-3123, точка 43). Съгласно членове 63 и 167 от Директивата за ДДС това право на приспадане възниква в момента, в който подлежащият на приспадане данък стане изискуем или в момента на доставяне на стоките (вж. в този смисъл Решение от 2 юни 2005 г. по дело Waterschap Zeeuws Vlaanderen, C-378/02, R., стр. I-4685, точка 31).

И обратно, когато стоката не се използва за нуждите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от същата директива, но то я използва за личните си нужди, не може да възникне никакво право на приспадане. По този начин придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество е определящо за прилагането на системата на ДДС и следователно на механизма на приспадане (вж. в този смисъл Решение по дело Lennartz, посочено по-горе, точка 15 и Решение по дело E. A. Мениджмънт, посочено по-горе, точка 57). Данъчнозадължено лице действа в това си качество, когато действа за нуждите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС (вж. в този смисъл Решение от 8 март 2001 г. по дело Vakszi,

C-415/98, R., стр. I-1831, точка 29). Въпросът дали данъчнозадълженото лице действа в това си качество е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на това данъчнозадължено лице (вж. в този смисъл Решение по дело *Vakcsi*, точка 29 и Решение по дело *E. A. Мениджмънт*, точка 58, посочени по-горе). Също така може да се вземе предвид дали са предприети енергични действия за осъществяване на преустройство в обекта и за получаването на разрешения, каквито са посочените в член 38, алинея 3 от ЗУТ, които се изискват за използването на актива за професионални цели.

Съдът приема, че ако на данъчнозадълженото лице бъде отказано приспадане на дължимото ДДС по получени доставки за облагаеми впоследствие професионални дейности, независимо от неговото първоначално желание да включи дълготрайния актив изцяло в предприятието си *с оглед на бъдещи доставки*, лицето не би било освободено изцяло от тежестта на данъка върху имуществото, което то използва за нуждите на своята икономическа дейност, а облагането на неговите икономически дейности би довело до двойно данъчно облагане, което противоречи на принципа за данъчен неутралитет, присъщ на общата система на ДДС (вж. в този смисъл Решение по дело *Puffer*, посочено по-горе, точки 45 и 46).

По отношение на данъчната тежест върху предприятието принципът на неутралитет на ДДС изисква капиталовите разходи, направени за нуждите и във връзка с дадено предприятие, да се считат за икономическа дейност, която поражда право на незабавно приспадане на дължимия ДДС по получени доставки (вж. в този смисъл Решение по дело *Rompelman*, точка 22 и Решение по дело *Puffer*, точка 47, посочени по-горе).

Следователно частноправен субект, който придобива стоки за нуждите на дадена икономическа дейност по смисъла на член 9, параграф 1, втора алинея от Директивата за ДДС, прави това в качеството си на данъчнозадължено лице дори когато не използва веднага стоките за своите икономически дейности (вж. в този смисъл Решение по дело *Lennartz*, посочено по-горе, точка 14).

От друга страна, в случаи на измама или злоупотреба, при които данъчнозадълженото лице е дало вид, че желае да разгърне конкретна икономическа дейност, *но всъщност се е опитало да включи в своето частно имущество стоки*, които могат да бъдат предмет на приспадане, данъчната администрация може да поиска възстановяването с обратна дата на приспадатите суми, тъй като приспаданията са били допуснати въз основа на неверни декларации (вж. Решение по дело *Schlosstrasse*, посочено по-горе, точка 40 и цитираната съдебна практика).

Добре е да се припомни, че констатирането на съществуваща практика на злоупотреба е свързано с наличието на две условия. От една страна, в резултат от разглежданите сделки, въпреки че формално са били изпълнени условията, предвидени в съответните разпоредби от Директивата за ДДС и в транспониращото тази директива национално законодателство, трябва да е било получено данъчно предимство, предоставянето на което би

противоречало на преследваната от тези разпоредби цел. От друга страна, *от определена съвкупност от обективни доказателства трябва да е видно, че основната цел на разглежданата сделка е получаването на данъчно предимство* (вж. в този смисъл Решение по дело Halifax и др., посочено по-горе, точки 74 и 75).

В случая запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на обективни доказателства се установява наличието на измамна практика, каквато е посочената в точка 49 от настоящото решение.

Въз основа на гореизложеното Съдът в Л. е предоставил отговор, че разпоредбата на член 168, буква а) от Директивата за ДДС следва да се тълкува в смисъл, че данъчнозадължено лице, което в това си качество е придобило дълготраен актив и го е включило в имуществото на предприятието, има право да приспадне платения за придобиването на този актив ДДС в данъчния период, в който данъкът е станал изискуем, независимо от обстоятелството, че активът не е използван веднага за професионални цели. Запитващата юрисдикция следва да определи дали данъчнозадълженото лице е придобило дълготрайния актив за нуждите на своята икономическа дейност и евентуално да прецени дали е налице измамна практика.

Установява се от писмо вх. № 24-00-217 от 06.02.2023 г. на [община] до ТД на НАП С., че на адрес в [населено място], [улица], са били регистрирани следните лица: М. Д., починала на 20.07.1984 г., С. У., починала на 01.11.2005 г., В. Д., починала на 04.03.2011 г. и К. Д., починала на 27.09.2017 г. Към 31.01.2023 г. на същия адрес *няма регистрирани живи лица по постоянен и настоящ адрес*. Като собственик на имота на този адрес по декларация № 2128 от 07.12.2021 г. е записано лицето Д. А. М. (л.212-213).

Установява се от Постановление от 10.07.2015 г. на СИС при РС [населено място], че за купувач на публична продан на процесния имот е обявен А. Л. М., ЕГН [ЕГН], който се легитимира като негов собственик и с Нотариален акт № 56, т.III, рег. № 4986 от 28.10.2016 г. (л.218-219).

Установява се от Удостоверение изх.№ 2370 от 12.07.2021 г. на Столична община, че А. Л. М., ЕГН [ЕГН], е починал на 08.07.2021 г. и единствен негов законен наследник е синът му Д. А. М..

Не е спорно, че с договор от 01.08.2021 г. Д. А. М. е отдал под наем в полза на притежаваното и управлявано от него дружество „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД процесния недвижим имот, описан като жилищна сграда в [населено място], [улица]. Посочено е в договора, че имотът се предоставя за безвъзмездно ползване до построяване и довършителни работи, а след това – и за възмездно ползване срещу дължима сума по анекс. Наемодателят се е задължил в срок до 01.08.2021 г. да предаде имота, за който е посочено, че е „частично построен, но негоден за ползване“ *според предназначението му – Къща за гости „А.“*. Наемателят се е задължил да ползва имота според предвиденото в договора предназначение като къща за гости. С цел приемане на почиващи в къщата са договорени „архитектурни преустройства на помещения, строително-довършителни дейности, ново строителство, подобрения, както и пълно обзавеждане“.

Уредено е правото на наемателя да внася, монтира и инсталира в имота

допълнително оборудване и мебели, които *остават негова собственост* и при прекратяване на договора той има право да ги вземе със себе си, освен ако те не могат да бъдат демонтирани без да бъде нанесена повреда на имота. Според съда, последната уговорка от договора оборва тезата на приходните органи, че той облагодетелства изцяло физическото лице – собственик на недвижимия имот, тъй като закупените движими вещи остават собственост на юридическото лице.

От друга страна, не може да се приеме, че договорът е безвъзмезден, както приемат ревизорите. С оглед официално предоставените от [община] данни за физическите лица – собственици и обитатели на процесния имот, логично е към датата на сключване на договора за наем от 01.08.2021 г. той да не е бил пригоден за използването му като къща за гости, както изрично е посочено в него. Това от своя страна изисква изпълнение на ремонтни дейности, за да се подготви имота за бъдещото му използване като къща за гости.

На следващо място, бащата на Д. М. е починал на 08.07.2021 г., като според писмените доказателства от преписката той е придобил имота след съдебна делба (изп.д. № 307/2012 г. по описа на СИС [населено място]) и покупко-продажба от други съсобственици, последният от които е починал през 2017 г.

Като единствен наследник на А. Л. М. синът Д. М. е придобил имота по наследство на 08.07.2021 г. Правото на собственост включва право на управление, ползване и разпореждане с имота и безспорно не съществува законова забрана собственикът да вземе решение за извършване на стопанска дейност с имота, както логично установява разпитаният по делото свидетел И. И. С. – имотът във В. е наследствен и след като бащата починал, Д. започнал да влага пари в него. Също така е житейски разбираемо и логично стопанската дейност по преобразуване на един недвижим имот за ползването му като къща за гости да бъде отделена като предприятие от физическото лице – собственик на имота, именно за по-лесно и счетоводно изрядно управление на приходите и разходите на дейността (св. С.). За подобно отделяне също не съществува законова забрана, нито единствено поради оставане на собствеността в полза на физическото лице и предоставяне на недвижимия имот под наем на юридическото лице срещу задължение за ремонтирането и обзавеждането му за целите на стопанската му дейност, е дължим извод, че договорът от 01.08.2021 г. изцяло облагодетелства единствено физическото лице. Не е накърнена договорната свобода по чл.9 от ЗЗД и не съществува забрана едно физическо лице да договаря със себе си и като представител на юридическо лице (Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г., ОСГТК на ВКС).

Представен е договор от 26.08.2021 г., с който „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД е възложило на „РВТ Стил“ ЕООД със седалище в [населено място] изработка, доставка и монтаж на различни размери дървени трупи до обект, находящ се в [населено място], със срок до 30.11.2021 г. Въпреки, че не е бил предмет на обсъждане от приходните органи, съдът приема, че този договор е показателен за намеренията на дружеството за развитие на бъдещата икономическа дейност, свързана с Къща за гости „А.“ в [населено място], в която е вложено голямо количество дървен материал (св. С. и приета по

делото съдебно-техническа експертиза).

Не е спорно и се установява от Удостоверение рег. № 729400-2 от 04.01.2022 г. на Районна служба „ПБЗН“ – В., че на 01.01.2022 г. е възникнал пожар в процесния имот, при който са засегнати навес, къща и лек автомобил ВОЛВО С80 с рег. [рег.номер на МПС] . Различното наименование и административен номер на имота в удостоверението съдът отдава на техническа грешка в него, тъй като наличието на пожар безспорно се установява по делото от приета съдебно-техническа експертиза от 17.01.2024 г., още повече, че при огледа вещото лице е установило, че сградата е ситуирана на регулационните линии на ъгъла на ул. С. и ул. И. У..

Логично е обяснението, дадено във възражение на дружеството от 27.04.2023 г., по реда на чл.117, ал.5 от ДОПК, че къщата за гости във В. е била почти готова към 31.12.2021 г., но възникнал пожар на 01.01.2022 г. нанесъл много щети, което наложило нов ремонт, респ. забавяне на отдаването на имота на летовници. Св. С. също установява, че преди пожара къщата била завършена външно.

Жалбоподателят е представил споразумение с Booking.COM B.V., A., X., сключено на 16.01.2023 г. за обект на настаняване: Къща за гости „А.“, в [населено място], [улица], къето също е указание за намерението за използване на обекта по стопански начин. Не е спорно, че удостоверението за категоризация на обекта е издадено от [община] на 30.01.2023 г. на името на дружеството, но същевременно за обекта има издадено временно удостоверение № 742 от 04.11.2022 г., удостоверяващо открита процедура по категоризиране на туристическия обект. Изложеното прави логично обяснението на ревизираното дружество за обективна необходимост от технологично време, за да бъде пригоден недвижимият имот за дейността „Къща за гости“. С други думи – към 01.08.2021 г. е констатирано, че имотът не е пригоден за тази дейност и има нужда от ремонт, за да функционира по предназначение „Къща за гости“. Този ремонт, подобрения и обзавеждане са извършени от името и за сметка на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, като част от неговата стопанска дейност, свързана с експлоатацията на материално имущество с цел получаване на редовен доход от него по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗДДС. Дейностите по ремонт, подобрения и обзавеждане са абсолютно необходими и присъщи, за да функционира имота като къща за гости по стопански начин, с цел придобиване на редовен приход от него, като едва след осъществяването им този имот може да получи категоризация по Закона за туризма.

Установява се от съдебно-техническа експертиза (СТЕ) от 17.01.2024 г., която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните, че към момента на огледа къщата е в напълно завършен вид, обзаведена с необходимите мебели и оборудване и отговаря на изискванията към къщите за гости (места за временно настаняване), за което е издадено удостоверение за регистрация на обект. Всички стаи са напълно обзаведени и с мебели, килими, пердета, леглата са с чаршафи, възглавници, завивки. Баните и външната тоалетна са напълно обзаведени и оборудвани. В имота, на регулационната линия с имота от западната страна е изградено барбекю с размери в план ок. 4,5м/12м. Изпълнено е от дървена конструкция, остъклено с дограма със стъклопакети. Помещението е напълно обзаведено с

оборудвана кухня, камина, маса, столове и пейка, телевизор, система за безжичен интернет и телевизия. Покривът на барбекюто покрива част от двора, до имота от юг, където е обособен склад за дърва за огрев и инвентар. В двора е изпълнена външна баня - тоалетна. В свободното пространство в двора е изпълнена дървена скара /декинг/, монтиран върху бетонова площадка. Върху декинга са монтирани сауна и джакузи. Описаните в РА фактури са на стойност 45534.19 лв. - за закупени строителни материали и оборудване в периода м.08.2021г. до м.08.2022г.

Заклучението на експерта е, че описаните във фактурите мебели, подвижно и неподвижно обзавеждане и електрически уреди (печка, пералня, сушилня) са налични в къщата за гости и отговарят като бройки. Фасадата на сградата е с подновена облицовка „сайдинг“. Подновена е дървената настилка на площадката в двора. Барбекюто е с дървени облицовки и обшивки, където са вложени дървен материал, изолации, ламперии, байцове, грундове. Изпълнено е ново обзавеждане оборудвана кухня, маса, столове, телевизор. По част от фактурите са закупени градински маркучи и аксесоари, които са необходими за поддръжката на двора. Дребни инструменти и части за машини - четки, мистрии, кофи, бургии, ръкавици, котито се използват при изпълнение на СМР не могат да бъдат установени на място, но същите са необходими при изпълнението на СМР. Строителните материали като тухли, итонг, вар, цимент, армировка, бетон, пясък, гипс, лепила, пяна, тръби, муфи и колене за ВиК инсталации, кабели за ел. инсталации са необходими за изпълнение на СМР. Количествата не могат да бъдат конкретизирани, тъй като са вложени в строителни работи подлежащи на закриване. Строителните материали, описани в приложените фактури са необходими за изпълнение на СМР за ремонти, каквито са извършвани в обекта.

В приложението към експертизата са описани процесните фактури, като за всяка от тях вещото лице е установило, че се касае за материали за СМР, които са изпълнени на сградата, за скрити СМР, които също са изпълнени, установило ги е като налични в имота или използвани като консуматив.

Съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства – писмени, гласни и експертни, навеждат съда на категоричен и несъмнен извод, че фактурите за закупени ДМА, материали и мебели (без тези за разходи за гориво) са свързани с независимата икономическа дейност на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, поради което отказът на правото на приспадане на ДК по тях на основание чл.70, ал.1, т.2 от ЗДДС е неправилен и незаконосъобразен. Обоснова се, че няма законова пречка недвижимият имот да бъде отдаден под наем от собственика му – физическо лице, с цел – организиране на дейността по отдаване на имота като къща за гости по стопански начин от търговското дружество. Безспорно, за постигане на тази цел са необходими ремонтни дейности, подобрения и обзавеждане, които са констатирани от вещото лице като изпълнени на място. Съдът приема, че с това процесните ДМА, строителни материали, мебели и други консумативи са придобити от данъчнозадълженото лице в това му качество, тъй като то е действало за нуждите на своята икономическа дейност – ремонт и привеждане на придобития наследствен имот във вид, готов за използване като къща за гости. Съдът приема, че от доказателствата по делото се установяват

релевантните енергични действия от страна на търговеца за осъществяване на преустройството в обекта и за получаването на разрешения (в случая категоризация по Закона за туризма), които се изискват за използването на актива за професионални цели. Няма пречка тези стоки да са придобити за нуждите на бъдещата икономическа дейност на предприятието, поради което са изцяло неоснователни възраженията на ответника, че категоризацията е след датата на издаване на процесните фактури. В тази връзка са ирелевантни доводите на ответника за липса на доказателства, че къщата функционира като къща за гости, още повече при представен сключен на 16.01.2023 г. договор с Booking.COM B.V., A., X.. Вещото лице не е потвърдило, че къщата не работи, а напротив – че веднъж е бил отложен насрочен оглед на къщата, тъй като тя не е била свободна, т.е. очевидно е била заета от гости. Логично е свидетелят да не е виждал гости в къщата, тъй като не я е посещавал в подобен момент, но той категорично потвърждава използването на имота като къща за гости. От доказателствената съвкупност по делото не се установяват обективни данни, от които да е видно, че основната цел на разглежданите доставки е получаването на данъчно предимство или наличие на измамни практики.

По изложените съображения РА следва да бъде отменен като незаконосъобразен в частта на отказано право на приспадане на ДК на обща стойност от 12 098.44 лв. за покупка на ДМА, материали и мебели.

В останалата част, относно отказано право на приспадане на ДК в размер на 883.31 лв. за покупка на гориво, РА следва да бъде потвърден като законосъобразен. Безспорно, дружеството притежава лек автомобил ВОЛВО С80 с рег. [рег.номер на МПС] , но за целите на съдебния процес жалбоподателят не доказва, че е използвал автомобила в независимата си икономическа дейност. Обосновани са изводите на приходните органи за липса на пътна книжка, пътни листа или други документи, от които да се установи неговото реално използване, респ., че разходите по получените доставки са включени в цената на конкретни извършени доставки от ревизираното дружество или съответно в цената на стоките или услугите, доставяни от данъчнозадълженото лице в рамките на икономическата му дейност. В тази връзка свидетелските показания не могат да бъдат кредитирани, тъй като за целите на търговското предприятие следва да бъдат създадени съответните разходооправдателни документи, каквито в случая липсват. Не са достатъчни и логичните обяснения на представителя на дружеството относно разстоянието между [населено място] и [населено място], по което били прекарвани материали за ремонта на имота. За счетоводни и данъчни цели тези разходи следва да бъдат документално обосновани, което в случая не се установява.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК разноси се дължат и на двете страни. При обжалваем интерес от 12 981.75 лв. оспорването е уважено за сумата от 12 098.44 лв. Жалбоподателят е сторил разноси общо в размер на 2550 лв., както следва: 50 лв. държавна такса, 900 лв. възнаграждение за вещо лице и 1600 лв. адвокатско възнаграждение, което съответства на минималното по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съобразно уважената част от оспорването на жалбоподателя се дължат разноси в размер на 2376.50лв.

За отхвърлената част от оспорването в размер на 883.31 лв. на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл.160 ал.1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Ревизионен акт №Р-222210225425-091-001 от 02.06.2023 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1182 от 21.08.2023 г. на директора на ДОДОП [населено място], относно на отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в размер на **12 098.44 лв.**

ОТХВЪРЛЯ оспорването на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт №Р-222210225425-091-001 от 02.06.2023 г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията и Т. Н. В. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1182 от 21.08.2023 г. на директора на ДОДОП [населено място], относно на отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в размер на **883.31 лв.**

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите - дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], да заплати на „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл.161, ал.1 от ДОПК разноси в размер на 2376.50 лв.

ОСЪЖДА „МИТ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на НАП - дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: